

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 12CoP/42/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5824200665
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Silvia Tisová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:5824200665.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Silvie Tisovej a členov senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Petra Straku, vo veci starostlivosti maloleté deti: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, a 2/ C. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpené kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Dolný Kubín, deti rodičov: matka D. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom E. F., C. XXXX/X, a otec G. H., nar. XX.XX.XXXX, občan Českej republiky, pobytom I. XX, J. H., za účasti Krajskej prokuratúry v Žiline, o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom, na odvolanie otca voči rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 18P/30/2024 - 136 zo dňa 16. 07. 2024 v spojení s opravným uznesením č. k. 18P/30/2024 - 208 zo dňa 17. 01. 2025, takto

rozhodol:

- Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II., III., IV., V. a VI. potvrdzuje.
- Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Námestovo (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) rozhodol nasledovne:

I. Súd zveruje maloleté deti A. B., nar. XX.XX.XXXX, a C. B., nar. XX.XX.XXXX, do osobnej starostlivosti matky, pričom obaja rodičia sú oprávnení maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok.

II. Otec je povinný platiť za obdobie od 08.03.2024 do 30.06.2024 na výživu maloletého dieťaťa A. sumu 4 500 CZK mesačne a na výživu maloletého dieťaťa C. sumu 3 500 CZK mesačne a od 01.07.2024 do budúcnosti na výživu maloletého dieťaťa A. sumu 5 500 CZK mesačne a na výživu maloletého dieťaťa C. sumu 4 500 CZK mesačne, vždy do každého 15. dňa v mesiaci vopred, k rukám matky, počnúc dňom 08.03.2024.

III. Zameškané výživné za obdobie od 08.03.2024 do vyhlásenia rozsudku na maloleté dieťa C. vo výške 3 388 CZK a na maloleté dieťa A. vo výške 3 387 CZK je otec povinný uhradiť k rukám matky maloletých detí v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Otec je oprávnený stýkať sa s maloletými deťmi A. a C. počas letných školských prázdnin každý rok vždy celý druhý a tretí augustový týždeň tak, že maloleté deti si prevezme v pondelok o 10.00 hod. v mieste bydliska matky a odovzdá ich matke v nedeľu končiaceho tretieho augustového týždňa o 18.00 hod. na tom istom mieste.

V. Vo zvyšnej časti súd návrh matky zamietá.

VI. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že maloleté deti pochádzajú z mimomanželského vzťahu rodičov, pričom pomery k staršiemu dieťaťu boli v predchádzajúcom konaní sp. zn. 5Pc/1/2018 upravené

rodičovskou dohodou. Rodičia následne obnovili spolužitie v Českej republike a v roku 2021 sa im narodilo mladšie dieťa. Predchádzajúca úprava styku stratila praktický význam a deti boli až do februára 2024 vychovávané v spoločnej domácnosti oboch rodičov. Po definitívnom ukončení spolužitia dňa 29. februára 2024 sa matka s maloletými deťmi presťahovala na územie Slovenskej republiky, kde býva u svojich rodičov a od tohto času podľa správy kolízneho opatrovníka zabezpečuje osobnú starostlivosť o obe deti výlučne sama, bez zistených nedostatkov. Vzhľadom k tomu obe deti zveril do osobnej starostlivosti matky, s čím otec súhlasil. Prvostupňový súd konštatoval, že neboli zistené dôvody na obmedzenie jeho rodičovských práv v časti zastupovania detí a správy ich majetku.

3. Pri úprave styku súd prvej inštancie vychádzal z návrhov rodičov. Matka nežiadala úpravu bežného styku a otec navrhol iba úpravu letného prázdninového styku v rozsahu dvoch súvislých týždňov; v ostatných obdobiach žiadal ponechať kontakt na dohode rodičov. Súd prvej inštancie preto upravil styk v rozsahu presne zodpovedajúcom návrhu otca (druhý a tretí augustový týždeň), pričom mimo tohto obdobia ponechal stretávanie na dohode rodičov s prihliadnutím na veľkú vzdialenosť bydlísk.

4. Pri určovaní výživného prvostupňový súd porovnal potreby detí a príjmy a výdavky rodičov. Konštatoval, že matka zabezpečuje každodennú osobnú starostlivosť a nesie všetky bežné výdavky na deti, ktoré mesačné náklady na staršie dieťa A. predstavujú cca 291 eur a na mladšiu C. cca 250 eur. Prihliadol aj na to, že v súvislosti so začiatkom školského roka dochádza k nárastu výdavkov na staršie dieťa (školské pomôcky, družina, krúžky) a k pravidelným výdavkom na mladšie dieťa (škôlka, stravné). Na strane matky mal súd prvej inštancie preukázaný nízky príjem, tvorený najmä príjmom z prenájmu nehnuteľnosti 13 000 CZK, prídavkami na deti a občasnými príjmami z doučovania, pričom matka znáša aj všetky výdavky spojené s bývaním.

Na strane otca vychádzal súd prvej inštancie z preukázaného čistého mesačného príjmu najmenej 59 350 CZK, pozostávajúceho z príjmu zo zamestnania, príjmu z podnikania a daňového vyrovnania. Považoval za preukázané náklady na bývanie, energie, poisťky a splátky vozidla v rozsahu cca 26 000 CZK mesačne, pričom tieto výdavky podľa prvostupňového súdu nepresahujú mieru, ktorá by obmedzovala jeho schopnosť plniť vyživovaciu povinnosť, majú za to, že po ich úhrade mu zostáva dostatočná disponibilná časť príjmu.

Súd prvej inštancie určil dve odlišné sadzby výživného z dôvodu, že v priebehu konania došlo u maloletých k preukázateľnému nárastu potrieb spojenému so začiatkom školského roka. Z tohto dôvodu rozlíšil výživné za obdobie do 30. júna 2024 a za obdobie od 1. júla 2024, aby zohľadnil zvýšené náklady na školské pomôcky, školské potreby, nástup do materskej školy a s tým spojené pravidelné mesačné poplatky. Za obdobie od 8. marca 2024 do 30. júna 2024 mal otec platiť na staršiu A. 4 500 CZK mesačne a na mladšiu C. 3 500 CZK mesačne. Za obdobie od 1. júla 2024 do budúca určil vyživovaciu povinnosť na A. 5 500 CZK mesačne a na C. 4 500 CZK mesačne. Vo zvyšnej časti návrh zamietol.

Keďže otec počas celého rozhodného obdobia platil iba jednotnú spoločnú sumu 7 000 CZK mesačne na obe deti spolu, prvostupňový súd tieto platby započítal ako riadne plnenie; nezapočítal však jednorazové príležitostné platby pri sviatkoch, keďže podľa jeho názoru nepredstavujú plnenie vyživovacej povinnosti. Zameškané výživné určil ako rozdiel medzi tým, čo mal otec zaplatiť podľa určeného výživného za jednotlivé mesiace, a tým, čo v skutočnosti uhradil. Pri staršom dieťati tak súd prvej inštancie vyčíslil dlh 3 387 CZK a pri mladšom dieťati dlh 3 388 CZK, ktoré je otec povinný uhradiť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku v tejto časti.

O trovách konania rozhodol podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku (zákon č. 161/2015 Z. z., ďalej len „CMP“), keďže nenašiel dôvod odchyliť sa od všeobecnej zásady.

5. Proti tomuto rozsudku čo do výrokov II., III. a IV. v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie otec, dôvodiac ustanoveniami § 365 ods. 1 písm. f), g) a h) Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej len „CSP“) v spojení s § 62 ods. 1 CMP, namietajúc nesprávne skutkové zistenia, neúplne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie veci. V časti výroku o zverení maloletých detí do osobnej starostlivosti matky otec rozhodnutie nenapádal a s týmto výrokom sa stotožnil.

Namietal predovšetkým výšku určeného výživného, ktoré považoval za neprimerané jeho aktuálnym schopnostiam a možnostiam. Uviedol, že po vyhlásení napadnutého rozsudku došlo k zásadnej zmene na jeho strane, keď dňom 14. 08. 2024 došlo k rozviazaniu jeho pracovného pomeru zo zdravotných dôvodov, bez nároku na odstupné, a v dôsledku dlhodobej straty zdravotnej spôsobilosti bol jeho pracovný výkon výrazne obmedzený. Tvrdil, že jeho príjem v súčasnosti pozostáva výlučne z príjmov zo samostatnej zárobkovej činnosti v oblasti ochrany majetku a osôb, ktorá je však rovnakým zdravotným

obmedzením limitovaná aj do budúcnosti. Z tohto dôvodu považoval záver súdu prvej inštancie o jeho výrazne lepších príjmových a majetkových pomeroch v porovnaní s matkou za neudržateľný.

Súčasne namietal, že súd prvej inštancie pri určovaní výživného dostatočne nezohľadnil príjmový a majetkový potenciál matky, najmä jej vysokoškolské pedagogické vzdelanie, príjem z prenájmu bytu v Českej republike, ako aj poberanie prídavkov na deti zo slovenského aj českého systému sociálneho zabezpečenia. Zdôraznil, že pri posudzovaní schopností a možností rodičov mali byť zohľadnené aj tieto skutočnosti, a nie len jeho príjmy dosahované v minulom období. Navrhol preto, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že výživné na maloleté deti určí vo výške 4 000 CZK mesačne na maloletú A. a 3 000 CZK mesačne na maloletú C..

V ďalšej časti odvolania otec namietal nedostatočnú a neúplnú úpravu styku s maloletými deťmi. Uvádza, že ponechanie bežného styku výlučne na dohodu rodičov nepovažuje za dlhodobu udržateľné riešenie, najmä vzhľadom na zhoršujúcu sa komunikáciu zo strany matky a značnú vzdialenosť medzi bydliskami rodičov. Zdôraznil, že súdna úprava styku by mala zabezpečovať právnu istotu všetkým účastníkom konania a súčasne rovnomerne rozložiť časové, energetické a finančné náklady spojené s realizáciou styku medzi oboch rodičov, nie ich ponechať výlučne na ťarchu rodiča, ktorý sa s deťmi stýka. V tejto súvislosti navrhol, aby bol styk upravený komplexne na celý kalendárny rok, vrátane víkendov, školských prázdnin, sviatkov a pravidelného telefonického kontaktu, pričom zároveň požadoval, aby odovzdávanie a preberanie maloletých detí prebiehalo striedavo v mieste bydliska otca a matky tak, aby sa záťaž spojená s cestovaním spravodlivo rozdelila medzi oboch rodičov.

6. Matka žiadala odvolanie otca v celom rozsahu zamietnuť. Poukazovala na to, že otec dlhodobo neprejavuje záujem o maloleté deti, neudržiava s nimi pravidelný kontakt a osobne ich ani po rozpade spolužitia nenavštevoval, a to ani v čase, keď býval v ich bezprostrednej blízkosti. Zdôraznila, že otec s deťmi komunikuje len sporadicky, nie je pripravený samostatne zabezpečovať starostlivosť o ne a deti si k nemu nevytvorili pevnejšiu citovú väzbu.

7. K úprave styku namietala, že jeho rozšírenie na pravidelné víkendové kontakty nie je reálne z dôvodu značnej vzdialenosti medzi bydliskami rodičov, dĺžky cestovania verejnou dopravou a veku maloletých detí, pričom takéto presuny by pre ne predstavovali neprimeranú fyzickú aj psychickú záťaž. Uviedla, že so stykom otca s maloletými deťmi počas dvoch týždňov letných prázdnin a s obmedzeným stykom počas vybraných prázdninových období súhlasí, za podmienky, že prepravu maloletých detí zabezpečí otec.

Vo vzťahu k výživnému trvala na výške určenej prvostupňovým súdom a uvádzala, že otec sa na úhrade bežných potrieb maloletých detí po ich presťahovaní na Slovensko nepodieľal, pričom všetky výdavky znášala výlučne ona. Namietala, že pokles príjmu na strane otca nemôže ísť na ťarchu maloletých detí, pričom poukazovala aj na jeho majetkové pomery a na okolnosti nadobudnutia nehnuteľnosti v Českej republike, na ktorých sa podľa jej tvrdenia finančne podieľala. Záverom navrhla, aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil.

8. Kolízny opatrovník vo svojom vyjadrení k odvolaniu otca uviedol, že nemá nové dôkazy ani nové návrhy na zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie.

9. Prokuratúra vo vyjadrení k odvolaniu otca považovala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne aj formálne správny, vydaný po vykonaní dostatočného dokazovania. V celom rozsahu sa stotožnila s jeho odôvodnením a odkazovala na skutkové a právne závery uvedené v rozhodnutí prvostupňového súdu. Odvolacie tvrdenia otca hodnotila ako tendenčné a smerujúce k vyhnutiu sa plneniu vyživovacej povinnosti voči maloletým deťom, pričom poukázala na to, že otec nepreukázal svoju tvrdenú nepriaznivú finančnú situáciu; navyše okolnosti týkajúce sa zmeny jeho pracovného uplatnenia nastali až po vyhlásení napadnutého rozsudku. Pokiaľ ide o výšku výživného, prokuratúra ju považovala za primeranú veku a potrebám maloletých detí, ako aj majetkovým a osobným pomerom oboch rodičov. Vo vzťahu k úprave styku konštatovala, že styk otca s maloletými deťmi mimo letných prázdnin nie je obmedzený rozhodnutím súdu a závisí predovšetkým od dohody rodičov, pričom v konaní nebolo preukázané, že by matka otcovi v styku bránila. Navrhla rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

10. Otec v odvolacej replike zotrval na podanom odvolaní. Zbral na vedomie čiastočný posun matky v otázke styku, avšak naďalej považoval za potrebné komplexne upraviť styk s maloletými deťmi, vrátane víkendov a jesenných prázdnin, z dôvodu zabezpečenia dlhobodej právnej istoty účastníkov konania.

Zdôraznil svoj záujem aktívne sa podieľať na výchove detí a uviedol, že návrh na širší styk vníma aj ako prevzatie zvýšených faktických a finančných nákladov spojených s jeho realizáciou. Vo vzťahu k výživnému zotrval na tvrdení zmene svojich pomerov a poukázal na dlhodobé pozbavenie zdravotnej spôsobilosti, skončenie pracovného pomeru bez nároku na odstupné a obmedzenie jeho pracovných možností do budúcnosti. Uviedol, že jeho aktuálny príjem pozostáva výlučne z príjmu zo samostatnej zárobkovej činnosti v oblasti ochrany majetku a osôb, ktorý je výrazne limitovaný jeho zdravotným stavom. Namietal, aby sa pri určovaní výživovacej povinnosti vychádzalo z príjmov, ktoré už reálne nedosahuje.

11. Nesúhlasil so stanoviskom prokuratúry, podľa ktorého by jeho odvolanie malo vyznievať účelovo alebo smerovať k zhoršeniu postavenia detí, pričom zdôraznil, že vo svojich podaniach uvádzal vecnú argumentáciu podloženú predloženými lekáorskými správami a listinnými dôkazmi. Záverom uviedol, že si uvedomuje svoju zákonnú výživovaciu povinnosť k maloletým deťom, avšak jej rozsah musí zodpovedať jeho skutočným schopnostiam a možnostiam, a preto zotrval na odvolacom návrhu tak, ako bol uplatnený v podanom odvolaní. K replike pripojil lekáorské správy a dohodu o rozviazaní pracovného pomeru.

12. Matka v odvolacej duplike zotrvala na svojich doterajších vyjadreniach k odvolaniu otca. Uviedla, že na svojom stanovisku trvá, stotožnila sa s vyjadrením prokuratúry a nepovažovala za dôvodné spochybňovať jej závery. Poukázala na to, že otec si výživovaciu povinnosť plní odo dňa doručenia rozsudku súdu prvej inštancie, a z tohto dôvodu podľa nej nič nebráni tomu, aby bol rozsudok prvostupňového súdu potvrdený.

13. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP v spojení s § 3 ods. 5 písm. a/ CMP), preskúmal vec v intenciách ust. § 65 a § 66 CMP postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario. Následne rozsudok prvostupňového súdu vo výrokoch II., III. a IV., ktoré boli výslovne odvolaním napadnuté, ako aj vo výroku V., ktorý je od výroku II. závislý, a v súvisiacom výroku VI. o trovách konania podľa ust. § 387 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie a vychádzajúc z jeho obsahu dospel k záveru, podľa ktorého súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vykonal dostatočné dokazovanie, ktoré následne správne posúdil a pri rozhodovaní vychádzal zo zásad stanovených Zákonom o rodine vzťahujúcich sa k výživovacej povinnosti k maloletým deťom ako aj k právu styku rodičov s nimi. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto len konštatuje správnosť jeho záverov. Otec v odvolaní neuviedol žiadne okolnosti, ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový alebo právny stav, resp. s ktorými by sa už nevysporiadal súd prvej inštancie.

14. Čo sa týka úpravy výživného, odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na spoľahlivé zistenie skutkového stavu, správne vyhodnotil pomery maloletých detí aj oboch rodičov a svoje právne závery oprel o zákonné kritériá § 62 a § 75 Zákona o rodine. Prvostupňový súd vychádzal z preukázaného čistého mesačného príjmu otca najmenej 59 350 CZK dosahovaného kombináciou príjmu zo zamestnania, príjmu zo samostatnej zárobkovej činnosti a daňového vyrovnania, berúc do úvahy skutočnosť, že matka, ktorá má obmedzený príjem, zabezpečuje každodennú osobnú starostlivosť o obe maloleté deti v plnom rozsahu, zatiaľ čo otec sa na osobnej starostlivosti po rozchode rodičov nepodieľa. Preto určil výživovaciu povinnosť otca od 08.03.2024 do 30.06.2024 na maloletú A. v sume 4 500 CZK a na maloletú C. v sume 3 500 CZK mesačne; od 1. júla 2024 zvýšil výživné na sumu 5 500 CZK mesačne na staršie dieťa a 4 500 CZK mesačne na mladšie dieťa, spolu 10 000 CZK mesačne.

15. Odvolací súd sa s týmto záverom plne stotožňuje. Určené výživné predstavuje približne 17 % čistého mesačného príjmu otca (pri staršom dieťati 9,3 %, pri mladšom 7,6 %), čo zodpovedá ustálenej súdnej praxi a nenaruša zásadu prednosti výživného pred inými výdavkami rodiča podľa § 62 ods. 5 Zákona o rodine. Pri použití orientačných metodických východísk Ministerstva spravodlivosti SR (tzv. „tabuľkové výživné“) vychádza tabuľkové rozpätie na dve deti v predškolskom a mladšom školskom veku na čiastku približne 15 400 CZK mesačne (pri staršom dieťati približne 8 300 CZK, pri mladšom približne 7 100 CZK). Súd prvej inštancie teda určil výživné pod touto orientačnou hranicou, čo vyznieva v prospech otca. Napriek tomu takéto výživné odvolací súd považuje za primerané aj vzhľadom na to, že otec znáša dodatočné náklady spojené s dochádzaním za maloletými deťmi pri výkone práva styku. Skutočnosť, že výživné bolo určené pod hraničnou hodnotou metodiky, zároveň nasvedčuje tomu, že súd prvej inštancie

implicitne prihladol aj na zvýšené cestovné výdavky otca spojené s dochádzaním za maloletými deťmi, ktoré vyplývajú zo značnej vzdialenosti bydlísk rodičov.

16. Pokiaľ ide o odvolacie námietky otca smerujúce k tvrdenému poklesu jeho príjmov v dôsledku zdravotného stavu, odvolací súd uvádza, že listiny predložené v odvolacom konaní ako novoty neodôvodňujú iné skutkové alebo právne posúdenie veci. Zo zdravotnej dokumentácie vyplýva konkrétne nasledovné:

- z neurologického vyšetrenia z 13. 06. 2024: ťažká axonálna lézia nervus ulnaris v oblasti lakťa s obmedzením jemnej motoriky a úchopu,
- z neurochirurgickej správy z 15. 07. 2024: syndróm kubitálneho tunela so zvažovanou operačnou revíziou, pričom otec preferoval konzervatívny postup a uviedol zámer nahradiť manuálnu prácu podnikaním.

Tieto nálezy nesporne preukazujú, že otec nemôže vykonávať manuálne, silovo a jemno-motoricky náročné práce (ktoré sú typické pre výkon práce mäsiara, ktorú vykonával dosiaľ); nevylučujú však pracovné uplatnenie mimo tohto segmentu. Sám otec v zdravotnej dokumentácii uvádza plán prechodu z manuálnej práce na podnikanie, čomu zodpovedá tiež ním deklarované pokračovanie v samostatnej zárobkovej činnosti v oblasti ochrany majetku a osôb. To svedčí o zachovaní jeho pracovného potenciálu. Z otcom predloženej Dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 13. 08. 2024 zas vyplýva, že pracovný pomer bol ukončený dohodou „na žiadosť zamestnanca“ z dôvodu dlhodobej straty zdravotnej spôsobilosti; nárok na odstupné mu nevznikol. Nie je pritom z neho zrejmé, či požiadal zamestnávateľa o preradenie na inú vhodnú prácu.

17. Keďže otec v odvolacom konaní nepredložil žiadny posudok príslušnej inštitúcie (Sociálna poisťovňa alebo príslušná česká inštitúcia sociálneho zabezpečenia), ktorý by potvrdzoval pokles pracovnej schopnosti na účely invalidity, odvolací súd konštatuje, že otcom predložené dôkazy nepreukazujú dlhodobú neschopnosť otca vykonávať inú zárobkovú činnosť. Odvolací súd má za to, že otec nepreukázal zníženie svojich reálnych príjmov, ale len zmenu pracovného zaradenia, ktorá sama osebe neodôvodňuje zníženie jeho vyživovacej povinnosti.

18. Predložené novoty neosvedčujú, že by jeho schopnosti a možnosti plniť vyživovaciu povinnosť boli nižšie, než z akých vychádzal prvostupňový súd. Na základe uvedeného odvolací súd uzatvára, že výživné určené súdom prvej inštancie je primerané, zákonné a vecne správne a odvolacie námietky otca neobstoja.

19. K odvolacej argumentácii smerujúcej proti pomerom matky odvolací súd dodáva, že osobná starostlivosť o maloleté deti v plnom rozsahu predstavuje plnohodnotný podiel na plnení vyživovacej povinnosti (§ 62 ods. 4 Zákona o rodine). Príjmové možnosti matky sú objektívne limitované vekom detí a každodennou starostlivosťou, čo súd prvej inštancie riadne zohľadnil.

20. Odvolací súd taktiež konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval správne aj pri úprave styku otca s maloletými deťmi. Zo spisu jednoznačne vyplýva, že otec v konaní pred súdom prvej inštancie nežiadal komplexnú ani celoročnú úpravu styku, ale výslovne navrhol, aby styk bol súdne upravený výlučne na obdobie letných prázdnin v rozsahu dvoch súvislých týždňov, pričom styk v ostatnom období navrhol ponechať na dohode rodičov. Matka s takto navrhnutým rozsahom styku súhlasila a ani kolízny opatrovník či prokurátor nepožadovali širší alebo podrobnejší rozsah úpravy styku. Za tohto procesného stavu súd prvej inštancie nepochybil, keď rozhodol presne v rozsahu uplatneného návrhu otca a neupravoval styk nad rámec letného obdobia, keďže na takýto postup nebol daný procesný ani skutkový podklad. Odvolací súd zdôrazňuje, že v konaniach vo veciach maloletých síce súd nie je striktno viazaný návrhmi účastníkov, avšak ex offio rozšírenie úpravy styku do podoby celoročného režimu je opodstatnené len vtedy, ak to vyžadujú jednoznačne zistené okolnosti prípadu alebo ochrana najlepšieho záujmu dieťaťa. Takéto okolnosti však zo spisu nevyplývajú. Skutočnosť, že otec v odvolacom konaní požaduje širšiu a podrobnejšiu úpravu styku, sama osebe nezakladá nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie, ktorý rozhodoval na základe skutkového a návrhového stavu existujúceho v čase jeho rozhodovania. Za týchto okolností odvolací súd považuje úpravu styku vykonanú súdom prvej inštancie za vecne správnu a primeranú procesnému stavu veci.

Odvolací súd zároveň dodáva, že úprava styku len na obdobie letných prázdnin nevylučuje možnosť rodičov dohodnúť sa na kontakte aj mimo tohto obdobia, ani nebráni tomu, aby sa otec v prípade, že

medzičasom došlo k zmene postoja matky alebo k objektívnemu zlyhaniu dohody, domáhal novej alebo širšej úpravy styku v novom, samostatnom konaní.

21. Odvolací súd preto uzatvára, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na spoľahlivé zistenie skutkového stavu, správne vyhodnotil pomery maloletých detí aj rodičov a svoje právne závery oprel o zákonný rámec a ustálenú rozhodovaciu prax. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti úpravy výživného, ako aj v časti úpravy styku otca s maloletými deťmi, zodpovedá skutkovému stavu zistenému v konaní a rešpektuje najlepší záujem maloletých detí. Odvolacie námietky otca nie sú dôvodné a v zásadnej časti neobstoja v konfrontácii s vykonaným dokazovaním ani s právnymi závermi súdu prvej inštancie.

22. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že vecná správnosť výroku o výživnom otca sa nevyhnutne premieta aj do posúdenia nadväzujúceho výroku o zameškanom výživnom, keďže tento výrok je od neho priamo odvodený. V tomto smere odvolací súd potvrdzuje, že súd prvej inštancie správne vyčíslil zameškané výživné v súlade s časovým rozsahom určenej vyživovacej povinnosti, pričom primeranou vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci je aj doba 30 dní na uhradenie nedoplatku.

23. Odvolací súd považuje za správny aj výrok o trovách konania, keďže vychádza zo správnej aplikácie § 52 Civilného mimosporového poriadku, s poukazom na povahu prejednávanej veci, výsledok konania a absenciu výnimočných okolností, ktoré by odôvodňovali odchýlenie sa od tejto zásady. Z rovnakých dôvodov bolo takto rozhodnuté aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 CSP v spojení s § 52 CMP).

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).